mitwind. Jo meie peame ſedda polikkale jätma: tullewal pühhapäwal, kui Jummal terwist annab, tahhame jälle ſeält algada, kus meie tänna lõppetaſime. Jäge ni kauaks Jummalaga keik, armad ſõbrad, ja olge terwed et teie ni wiſipärraſt minno ſeltſina ollete heaks wõtnud! —

Nüüd läks Joſep jälle koio pole, römus ommas ſüddames, et temma juttud wähhemalt ſedda head ollid ſaatnud, et tahtwoke tänna ei ſaand joma. — Agga ſe tahtwas, kui Joſep ſai ärralãinud, kõnneleſid weel ſilmapilkmiſt iſſekeskes ſelle tännaſe päwa ja nende asjade üle, mis nemmad ollid kuulnud. Monned ütleſid: „Se Joſep on ommete üks moiſtlik mees! „Kuida temma keik asja teab pohjani läbbikatſuda!“ — Teiſed ütleſid: „Küllap „ſe näikſe, et temma peab ſakste poleſt! „Küllap temmal kerge aſſi on nenda räki„da, ſeſt et temma iſſe moiſa teggo ei tee.“ — Üks kolmas mees ütles: „ſeſt „minna nüüd ei tahha arro piddada: agga „ſedda ma teen ommeti, et ma kümme „koppika koddont kaſa wõtſin, mis ma „kõrtſis piddin nahka pannema, ja nüüd „ma kaõnan omma kümme koppika jälle „koio.“ — Monned, kes keigenurjatumad ollid ütleſid: „Läkki ommete wee kõrtſi, „ſutãit wõtma!“ Ja nenda ſiis ſe ſeltſ „lahkus: ſurem hulk läks koio, ja monned läkſid kõrtſi.

Kolmas Pühhapääw.

Kui Joſep nüüd jälle küllaſſe läks, ſiis leidis ta külla liggidal üht meeſt, kelle kurb ſüdda temma ſilma nãuſt paistis, ja kes, käed ristis, ühhe põllo otſas ſeiſis ja halledaste ſelle põllo peäle watis. Se olli oddrateggemiſſe aeg, ja keik külla-rahwas ollid ſel nãddalal ommad oddrad mahhatei-